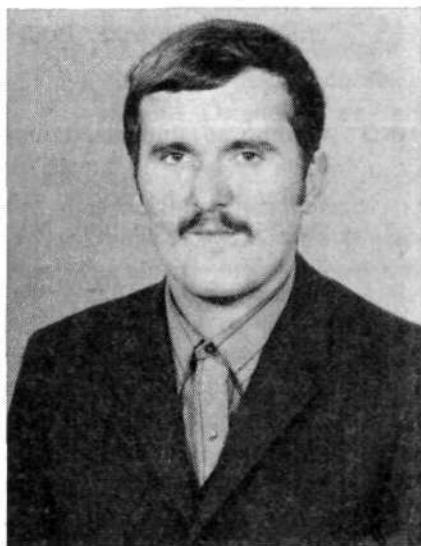

Voda skače v vis, osa skače v vis.
 Skice, vidre, lipe, kljuvajo bele strehe kočij.
 Galaksija je podrla šotor in nima nobene točke, količka.
 Ribe so ovite s krpicami, ki jih smučarji
 nataknejo na smučke, ko se zasoplo premikajo v hrib.
 Grška tragedija je kot akril, z zelenimi usti.
 Ekspanzija narave maši nosnice z voskom.
 Priče so mastne, klin se s klinom izbija.
 Nevarnost je topa in lena.
 Tope stavbe so umite hiše.
 Če stopiš skozi obok v vrelo materijo kot kralj,
 ljudstvo daruje živino.
 Če stopiš skozi obok v vrelo materijo z lačnim srcem,
 Abraham ubije Izaka.

Janez
Strehovec

Pesem o meni

1.

Letni časi raz leto letijo.
 Sebe v tleče lepilo spomina podijo.
 Ob vsakem času na kupe časa imam.
 Ko se zbudim, se na svoja polja podam.

S sekiro po svojem svetlem svetu hodim.
 Sam po svetnem polju voljno hodim.
 Z močjo, ki množim jo, razbijam ta svet.
 S slastjo, ki se v silo zaslina, si kradem svoj svet.

Ko si vse svoje odvzamem, še bolj sam ostanem.
 Pripet zgolj na sebe razdražen postanem.
 Vem, da nekaj le moram početi.
 Zopet v strasti se poskušam igrati odpreti:

2.

Za roko se primem in se na vejo zavesti obesim.
 Oči si zatisnem in se v visoko oviro zamesim.
 Zalet si vzamem in čez sebe skočim.
 Ko obležim pod sabo si svoje obličje kot fontana s sabo omočim.

Mrzlo misel ogrejem, da se raz podzavest razpre.
 Ostra ostroga presoje zdaj v mojem razumu zavre.
 Za tarčo, za zrcalno tarčo se sebi nastavim.
 Oddavim si moč in se z orožjem zoper sebe postavim.

Z mesom preorjem vse misli v daljno dalj.
 Podobo, ki si jo namislim o sebi, si postavim za cilj.
 S tovorom želja se proti njej napotim.
 Daleč, daleč od sebe čez drn in strn zbežim.

V klobčič se zvijem, pred sebe poklekнем.
 Na glas se zasmejem, ko se pred sanjsko podobo zlekнем.
 V sanje se prevrнем, da si žejo in misli potešim.
 Iz noči spet proti jutru zaplavam, da si živost telesa odrešim.

3.

Zemljaste deževnike si na vzglavje polagam.
 Krastave krastače nad zvezke in knjige nalagam.
 Gada in močerada si v posteljo prinesem.
 Jeznega ježa si na lice stresem.
 Strupene pajke si v nos natlačim.
 Mlade kavke si globoko v grlo zatlačim.

To in še vse drugo rad postorim,
 samo da si dolgčas v kratki čas zamorim.

Potem grem do vrat, ključ dvakrat obrnem.
 Vrnem se nazaj in se na obraz prevrнем.
 Pesti si stisnem in misli privijem.
 Zaježim si živce in se v pneči spanec zarijem...

4.

Nič ne mine, preden mi živost nove podobe ne razpre.
Nič ni vmes, preden moja misel spet mene ne uzre:

Na kamnu ob cesti podzavesti sedim.
Ko smer ceste doumem, takoj ostrmim:
Neskončna je cesta, a vsak njen konec kot vtelešena pesem cveti.
Na njej in ob njej ždi vzbujeno kraljestvo neresničnosti:

Kako nenavaden je svet, takšen kot ni . . .

Moja hiša kot ni je odsev spomina.
V njej seva krastav čas mojih duri dolina.
Odsev je zasejan v brezspominski grad.
Po diamantni lestvi let se vračam do njegovih vrat.

Moja misel kot ni je pečena koruza.
Moja misel kot ni je gola meduza.
Ko ugriznem vanjo, me ognjenik vročine prekrije.
Ko se je dotaknem, me z močjo, ki je lepa, na razpelo pribije.

Jaz kot nisem sem roža, potok, skalovje.
Jaz kot nisem sem mrtvo svetno gorovje.
Gore kot nore čezme k višku gorijo.
S svojo izvirno višino vir mojih iger morijo.

Moje telo kot ni so besede obpotočnega kamna.
Njegova bit suva kamene verze skozi zakamnana okna.
Pesem kamna le laže, izmišlja si, pred sabo taji.
Kamnova pesem se skrije, ko mi kamen v obraz prileti.

Beseda kot ni je sredica belega kruha.
Namočena v vino in misli ne zmore do trebuha.
Na ustne se vrne in kri se raz brado pocedi.
Podgane me zapustijo in v očeh pekel zagori.

Moja ljubezen kot ni je brhka krhka Krka.
Njeno vitko telo je kot senca Luninega mrka.
Zelena Krka čez mline in snežno krajino pada.
Ker sebe ne mara, nima nikogar rada . . .

5.

Vse, kar je, na meni obvisi,
 ko spet zbudim se in odprem oči.
 Vse, kot je, me v hipu preleti,
 ko me svet zoper mene zaroti.

Z odprtimi očmi vso brezkrainost prostora v zdaju časa gledam.
 S silo sveta nasilno odprtimi očmi zdaj skoraj spregledam!
 Vse, kar za zavest je, mi zdaj v zavest pritaka.
 Resnično resna resničnost me z bičem vsega svojega čaka.

Toda vse bi bilo lahko povsem drugače,
 če bi zmožel zmagati svojega zdaja igrache.
 Kriv si, zdaj sebi rečem.
 Po svoji krivdi zdaj po ničnih krivinah tečem.

Saj ni nič, kar sem hotel, da bi zares postalo.
 Nič ni, kar je moje življenje trpeče oralo.

Zdaj se je razpelo v mojo dušo zapelo.
 Njegovo vztrajanje je moja mesenost zajelo.
 Studenci potu raz razjedena lica drvijo.
 Komaj še moje oči krvave solze solzijo.
 Drget vso mojo resničnost stokrat v hipu zajame.
 Strahu se moja razpokana ustna navzame.
 Zdaj je konec maše mojega telesa.
 Zdaj vzhajajo v moje obzorje drugačna nebesa...

Zdaj grem in se bijem v obraz.
 Zdaj se vržem v brezno in si popačim stas.
 Zdaj grem in nadse prikličem najhujšo kletev.
 Zdaj ugriznem sebe in si uničim vso še možno žetev.
 Zdaj grem in se obsodim na smrt.
 Zdaj padem na vrt in si čez svoje poveznem mrliški prt.

To, kar je zdaj, ni le kes.
 To, kar je zdaj, je pravi bes:

Zelnate pernate pene se mi čez ustne v ostudo skotijo.
 Krvave penaste brozge se mi izpod oči pocedijo.
 Na mojih senčnatih sencah je srpasta senca nastala.
 Živa molitev kuge je znotraj čela podivjala.

Jokam, ko nemočen iščem moč.
 Kolnem, ko sebe kličem na pomoč.
 Sebe daleč od sebe proč zvlečem.
 S svojim se pretepem in se v golo mesenost slečem.
 Samega sebe zvežem.
 Z zlom si vse svoje dobro prevežem.
 Na grmado se vržem in s sabo zakurim.
 Ko že izginjam v ognju še kletev nadse zatulim.
 Zažgal sem se in zdaj še bolj v ogenj bežim.
 Z gorečim jazom sebi za zmeraj zapretim . . .

6.

Počasi se moj razbiti obraz preobrazi v tišino.
 Počasi se mi telo vtelesi v svinčeno ravnino.
 Počasi se požar zavesti v polbudni plamenček spremeni.
 Počasi drugačna pesem skozme spregovori.

Zopet tiho izginem v kraljestvu neresničnosti.
 Resnica sveta mi zdaj potisne tisto drugo podobo pred oči:

Vodomec moj miselni vodnjak preleti.
 V srcu zamisli gaz lepote naredi.
 Vse, kar zdaj počnem, ima škrlatno obleko.
 Pot, ki odpre se, vodi skozi mavrično zapreko.

Vsak kristal prahu ve za moje ime.
 Vse eksotične lepoticice se k meni tišče.

Storoba gora semkaj k meni pride.
 Svežino in zarjo mi pokloni in manj lepa odide.

Vsak trenutek lahko najlepšo pesem napišem.
 Že tisto, kar le slutim, lahko v najlepše verze zarišem.

Ko pritečem na postajo, vlak še stoji.
 Ko se prebujam v novembru, sadje še zame zori.

Ko okno odprem, mi na kazalec lišček prileti.
 Ko zapahnem duri, se mi izza mize smaragdnooka mulatka zasmeji.

Če ukažem viharju, se v hipu poleže.
 Če pomignem plesalki, se k meni uleže.

Če rečem: voda, steci navzgor,
 se slap zasmeji in posrka svoje sinove spet gor.

Čarovnicam ukažem: zažgite vse zlo!
In zakurijo ogenj: novo sonce je vzšlo!

Na stezo stopim in vsakemu zakličem: brat!
Nihče me ne zavrne, vsakdo me sprejme rad.

Zdaj sem matador na krvavi koridi.
Zdaj sem vesoljec na zapuščeni Luni.
Zdaj sem srednji napadalec v zmagoviti ekipi.
Zdaj sem neobriti potepuh ob košati lipi.

Še pred nočjo dosežem najoddaljenejši kraj.
Še pred nevihto s točo najdem toplega zavetja raj.

Tisti, ki se ga bojim, dvigne predme belo zastavo.
Ženska, ki je še ne poznam, mi v smehu razkrije svojo postavo.

Pet minut pred bojem se moj premočni nasprotnik preda.
Pet minut pred dvanajsto se čas nazaj zaigra.

Vsa moja reka misli je meseno morje dosegla.
Vsa moja morja mesa so se v svetleče misli vpregla.
Moje želje so zdaj sonce, ki neskončno živost sije.
Moja vsakdanjost je zdaj pot, ki se ob njem do njega vije.

7.

Ne. Tega ni.
Vse, kar bilo je, se še dalje svetli.
Ne. Tako ni.
Vesel sem, da sanjska podoba ne zmore do resničnosti.

Kajti tako bi bilo, kot da bi smrt prišla,
kot da bi možnost boja od mene odšla,
če bi tisto, kar hočem, zares postalo,
če bi se na vrhovih obzorja moje potovanje končalo.

Strah me je cilja, strah me je zadnje resnice.
Strah me je osvojene dežele, strah me je popolne pravice.

Ne maram gore, ki je nad gorami.
Ne maram uspeha, ki je nad uspehi.
Ne maram doseči vrha in reči: prispel sem.
Ne maram spoznati skrivnosti in reči: spoznal sem in tu sem.

Ne. Nočem, da bi se uresničila moja sanjska resnica.
 Ne. Nočem, da bi del sveta zapečatila moja resnica.
 Toda kaj naj naredim?
 Naj na najoddaljenejše barje zbežim?
 Naj se na sebe jezim?
 Naj se v nič izgubim?

8.

Na robu moje kože me svet čaka.
 Rob moje misli obala sveta omaka.
 Za robom moje zavesti je vas, mesto, žensko telo.
 Pred robom mojega spomina je kri in trava in moško meso.

Lačen sem: soli in kruha potrebujem.
 Žejen sem: ker ni vode se na preostalo sonce hudujem.
 Sam sem: kup mivke in dekllico si želim.
 Zaspan sem: vsako, tudi prokrustovo posteljo poželim.

Vsenaokrog se poti sem in tja in za hec potijo.
 Morda nikogar nikdar nikamor ne pripeljejo.
 Vem, da je vsem vseeno, kar postorim.
 Toda, ker čas imam, se skoraj zares tja in sem napotim.

Kjer ni sledi hočem začrtati sled.
 Kjer ni reda hočem pobarvati in uglasbiti red.
 Kjer je le vas hočem zgraditi tovarno.
 Kjer je le mir hočem zasejati strašno orožarno.

In zdaj grem lahko plavat na Lunina morja.
 In zdaj si lahko v sanjah prisanjam nova obzorja.

Zdaj lahko s solno kislino kamen razkrojim.
 Zdaj si lahko iz opeke in malte hišo zgradim.

Zdaj grem lahko v cerkev in k Bogu pomolim.
 Zdaj grem lahko k lepotici in jo s svojo moškostjo obkolim.

Zdaj si lahko med devicami nevesto poiščem.
 Zdaj lahko s kakšno dobro teto Lurd obiščem.

Zdaj lahko do angine tulim katere koli besede.
 Zdaj lahko poželjivo ližem ledene sadne sladolede.

Zdaj lahko v krčmo stopim in štefan vina naročim.
 Zdaj lahko v Vietnam pobegnem in se za druge borim.

Zdaj dam lahko beraču vse, kar imam.
Zdaj lahko slečem obleko in jo prodam.

Zdaj lahko v Etno skočim na glavo.
Zdaj lahko ubežim mestu in se vrnem v naravo.

Zdaj lahko tu končujočo se pesem končam.
Zdaj lahko pero odložim in se drugam in dalje podam.

In zdaj lahko spet sebe v sanjah zrem.
In zdaj lahko spet zaveso resničnosti podrem.
Kup mojih iger še vedno na mojo voljno slo čaka.
In zdi se,
da moja zavest, vprežena v pesem, spet k njim koraka...

Nataša
Kastelic

Pesmi

HEUREKA zasmelj
zaziblji se v bokih lic
iz te zapeljivosti mogoče obrodiš
mogoče tiho petje ob večerih tihih
ni res
ni res da sovražiš če si človek
ni res da si bežen če si človek
zasmelj
zaziblji se v bokih lic